

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

Caput 13. Circa Fideiussionem, Pignus, & Hypothecam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

104
Hoc asse-
rendum.

Hoc asserendum, faciente lege cum oportet, C. de bonis, qua liberis, dicente: Alioquin si-
ly lugebunt, qua suis laboribus sibi possessa
sunt, ad alios transferenda aspicientes.

D V B I V M V I I I.

Cum societas transiit ad heredes, debet-
ne transire non solum ad primos
heredes, sed ad subsequentes?

105
Nonnulla
primito.

105
C Ertum est, societatis contractum non
transire ad heredes, etiam si de eo fue-
rit conventio facta, ut habetur §. soluitur, in-
f. de sociis. & leg. verum, §. in heredem, ff. pro
socio. Igitur tamen duplicem casum à Doctori-
bus referri, in quibus societas ad heredes
transiit, ita ut superstitibus socij teneantur cum
herede defuncti continuare, si alioquin est
aptus, ad societatem. Primus, si societas sit circa
conductionem vectigalium, vel aliarum rerum
publicarum, & socij pro se, suisque hæ-
redibus conveniunt; ob favorem enim pub-
licum statuitur, pactum hoc esse validum
leg. Adeo leg. verum, §. in heredem, ff. pro socio.
& tradit ibi Glossa, & communis sententia, te-
ste Gutier. de iuramen. c. 48. n. 6. Mol. d. 414.
Secundus est, si iuramento se obligent socij
pro se, suisque heredibus societatem conti-
nuare. Nam iuramentum eam vim habet ut
pacta alioquin infirma valida, ac firma red-
dant, cap. Quamvis pactum de pactis, l. 6. &
tradit Io. Faber, quem referunt, ac sequuntur
Greg. Lopez leg. 10. ut. 10. part. 5. Gutier. de
iuram. p. 1. c. 58. n. 5. Lessi. l. 2. c. 25. dub. 1.
dub. 1. Mol. citat. Quæstio igitur, num cu
in duplici hoc casu societas transiit ad hæ-
redes debeat transire non solum ad primos hæ-
des, sed & ad subsequentes? & quæstio pro-
cedit, cum intentio contrahentium aliunde
vestigari non potest, & verba sunt indifferetia.

106
Non solum
transiit ad
primos.

106
Certè transiit non solum ad primos, & ad
subsequentes heredes. Quia quoties mentio fit
transiit ad heredem in contractibus, que sunt ad hæ-
des ex sui natura transmissibiles, omnes hæ-
redes vsque in infinitum comprehenduntur.
At societas vectigalium, & iurata ad hæ-
des ex sui natura transmissibilis est. Ergo trans-
mittitur non solum ad heredes, primos, sed &
ad subsequentes. Sic Gutier. d. cap. 48. n. 8.
Ant. Gomez l. 2. var. c. 11. n. 14. Faunt. Bald.
& Salicet. ad leg. Nulla, ff. pro socio.

107
Ad primos
solum tra-
nsiit.

107
Solum transiit ad primos non ad subsequen-
tes heredes illa dispositio. Quia societas vec-
tigalium, & iurata non est transmissibilis ex
sui natura, sed ex privilegio ob bonum pub-
licum, & ob Religionis virtutem, ac pro-
inde non debet ultra primos heredes exten-
di. Ita Gloss. ad leg. Nulla. Castro Palao de
inst. tr. 22. d. 8. p. 1. n. 13.

108
Hoc mihi
verius.

108
Scio, Doctrinam illam qua Gomez niti-
tur, esse Antonij Gomez asserentis quoties
mentio fit heredum in contractibus, quæ sunt
ad heredes ex sui natura transmissibiles, om-
nes heredes vsque in infinitum comprehen-
di. Hoc fateor. Abnego autem minorem syl-
logismi, quo Gutierrez vitur: At societas vec-
tigalium & iurata ad heredes ex sui natu-

ra transmissibilis est. Non enim est ex sui
natura transmissibilis, sed ex privilegio. Itaq;
eadem Doctrina Ant. Gomez nostra nititur
assertio.

CAPVT XIII.

Circa fideiussionem, Pi-
gnus, & Hypo-
thecam.

D V B I V M I X.

Mulier si fideiussionem iuramento confir-
mauit privilegij Velleiani ignara,
cone gaudet?

109
M NES, qui se possunt obligare
possunt fideiobere, nisi speciali pri-
vilegio, aut lege prohibeantur. Porro
mulieres aliquando non possunt se valide obli-
gare, & tunc licet renuncient privilegio Vel-
leiani, non est valida renunciatio; quia resi-
stente lege obligationis valori, non potest
mulier propria voluntate valorem dare. Hinc
est, ut si pro marito fideiubeat sit irrita fide-
iussio. Authent. si qua mulier. Cod. ad senatus-
consult. Velleian. Quare si soluit fideiussionis
causa, creditor ac restitutionem tenetur, cum
sine valido titulo acceperit. Valebit tamen
obligatio si fuerit iuramento confirmata, ar-
gum. textus in cap. Quamvis pactum, de pa-
ctis. Aliquando vero mulier potest valide fi-
deiubere instrumento publico, & coram tri-
bus testibus; potest tamen postea uti excep-
tione Senat. consult. Velleiani, & obligatio-
nem elidere leg. 2. & sequent. C. ad Senatus-
consult. Velleian. quo privilegio potest tuta
conscientia uti, cum à lege ob sextus fragili-
tatem sit concessum. Hoc tamen privilegio
gaudere non potest, si expresse renunciave-
rit in particulari, & non solum generali clau-
sula. Ad hoc tamen Molina d. 540. & alij pe-
tunt, renunciationem coram publico Magi-
stratu fieri. Quæstio vero, an si fideiussione
iuramento confirmavit privilegij Velleiani
ignara, eo possit postmodum gaudere?

110
Gaudere privilegio non potest. Quia obli-
gatio mulieris valida est, si fuerit iurando
confirmata, cap. Quamvis pactum, de pactis.
Si autem postmodum posset privilegio gau-
dere, quid inrasse proficeret? Sic Molina citatus
asserens multos. Lessi. l. 2. c. 28. n. 16.

111
Potest postea privilegio gaudere, si privi-
legium ignoravit, non obstante iuramento. Potest qui-
dem. Quia forte non iurasset, si privilegio ignara
non fuisset. Et quia iuravit tueri obligatio-
nem, non autem intendit iurando adstringi, ut
cuiuslibet privilegio, si forte aliquod ad-
esset, renunciaret. Ita Couar. ad cap. Quamvis
pactum p. 2. §. 3. n. 5. citans alios. Videtur in-
clinare Card. de Lugo 10. 2. de inst. d. 32. n. 12.

Hanc præfero sententiam, quam licet Mo-
lina

Sect. II. de Contract. Adminicul. 251

112 *linæ displiceat, scio Thomam Sancium l. 4. de Hanc pre. matr. d. 9. n. 15. & Lellium n. 17. fateti esse fore sententiam probabilem, in praxique tutam.*

D V B I V M X.

Episcopus, & Clericus possuntne fideiubere?

113 *Minime possunt.*
Minime fideiussores esse possunt. Quia huiusmodi contractum inire litibus, & executioni obnoxium videtur indecentiam sapere. Sic aliqui, quos pressio nomine memorat Lugo Card. 10. 2. de iust. d. 32. n. 13. Possunt equidem fideiubere. Quia huiusmodi inire contractum non solum indecens non est, sed plerumque charitatis documentum exponit erga proximum. Ita Lugo citat. Mol. d. 540. Lell. l. 2. c. 2. §. num. 19.
115 *Com his sentis.*
Primam sententiam, veram non esse crediderim, quia indecentiam nullam in eiusmodi obligatione recognosco. Lites enim ex fideiussione posse excitari, accidentarium omnino est.

D V B I V M XI.

Si debitor soluendo non sit, creditor in eius defectum debetne emptori reddere pretium pignoris venditis, si extet, vel si ex illo factus sit locupletior.

116 *Certa sup. p. 100.*
Creditor, qui uti creditor, & non ut dominus vendidit, ad debitum recuperandum non tenetur emptori de emptione. leg. 1. §. 2. C. creditorem emptionem pignoris non habere leg. Periculum ff. de pignoriis. sed solum debitor tenetur. Quia tunc creditor vendidit tanquam debitoris procurator. Tenetur tamen creditor, si vendidit tanquam rei dominus, hoc est si non constituit emptori rem ut pignus alienum vendi. Vel si non probat, rem sibi fuisse obligatam. Vel si non constat, cum falsè anteriorem creditorem, sed alius iure praestationis eam vinceret. Vel si mala fide vendidit, sciens pignus non esse debitoris.

Vel si vendidit, quando nec ex pacto, nec ex lege, ac Iudicis decreto vendere poterat nisi iusto deceptus errore vendidisset. Vel si promissit, aut cavit emptori de emptione. Semper tamen quando de emptione non tenetur, debet emptori re emissa, cedere ius, quod habebat adversus debitorem, qui tunc de emptione tenebatur. Est autem difficultas, si debitor soluendo non sit, an creditor in eius defectum debeat emptori reddere pretium pignoris alieni venditi, si extet, vel si ex illo factus sit locupletior?

Debet quidem. Quia solutio & satisfactio 117 sui debiti fieri illi debebat ex bonis debitoris, Debet quoniam non verò ex re aliena emissa, neque ex illiusdem pretio. Quare postquam constat, pignus fuisse alienum, nec rem nec pretium potest retinere in sui debiti solutionem, sed à solo debitore potest suum debitum exigere. Sic Molin. d. 53 §. 8.

Minime debet. Quia cum creditor vendiderit non suo nomine, sed ut procurator debitori, prout ipse mol. fatetur, perinde se habet, ac si debitor ipse vendidisset, & ex pretio ei debitum soluisset, tunc autem creditor nihil teneretur reddere, nisi pretium in dominium debitoris transisset, & ex eo posset suo creditori valide soluere. Cum ergo aliunde creditor non tenetur emptori de emptione, sed solus debitor, cuius nomine facta est venditio, non est, cur debeat pretium reddere, quod ipse non accepit titulo venditionis, sed ut solutionem factam sibi à debitore, quæ in vi solutionis valide fieri potuit. Ita Card. de Lugo 10. 2. de iust. d. 32. n. 43.

Verò similis hoc ego, esse crediderim. 119 Profecto Doctorum Moralium Volumina Eiusdem enolens nihil circa Contractus Adminiculorum memis. Quasi contractus innominatos, inveni controversum, quod potest conscientiae tribunali deferri.

120 Triplitem autem materiam ab hoc Volumine intersecui, in commodiorem Cur triplicem locum differens, nempe. Simoniam. Tri-cis materiae butorum iustitiam, Indicia publica, seu de disse am Iudice, Teste, & Reco. Nam Volumen de ci-tractione mum, quod triplicis status obligationes exprimit, reddet Simoniae tractatum in Ecclesiastico, in seculari vero Tributorum, ac publice iudicij iura exponet.

Ad